

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **DAVO CAR, s.r.o.**, se sídlem U Tvrze 669/40b, Malešice, Praha 10, zast. JUDr. Michaelou Šerou, advokátkou se sídlem Vodičkova 710/31, Praha 1, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2019, č. j. 8 A 184/2014 - 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí ústředního inspektorátu žalované ze dne 11. 9. 2014, č. j. ČOI 79747/14/O100/1000/14/Vy/Št. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatelky a potvrdila rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského kraje a hl. města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 6. 2014, č. j. 10/1567/13/34, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění rozhodném pro nyní posuzovanou věc (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), pro porušení § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 150 000 Kč (výrok I.) a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč (výrok II.). Správní delikt stěžovatelky spočíval v tom, že u prodávávaného vozidla Audi A6 3,0 TDi Quattro uváděla nepravdivý údaj o počtu najetých km.

[2] Dne 3. 7. 2013 proběhla v provozovně stěžovatelky kontrola pracovníky žalované, zaměřená zejm. na dodržování zákona o ochraně spotřebitele. Kontrolující pracovníci kontrolovali – prostřednictvím simulovaného zájmu o koupi – vozidlo vybrané z internetové

nabídky stěžovatelky ev. č. X, Seat Altea combi. K tomuto vozidlu sdělila stěžovatelka základní údaje a předložila kopie dokladů [servisní knížku, osvědčení o registraci vozidla, osvědčení vydávané společností Cebia spol. s r. o. (dále jen „report Cebia“), záznam o servisu a čistopis prodejní smlouvy]. Kontrolující osoby dále na prodejní ploše stěžovatelky vybraly náhodně ke kontrole další vozidlo – Audi A6 3,0 TDi Quattro, ve kterém byla umístěna informační cedule s údaji o voze. Na této ceduli bylo uvedeno mj. „*najeto 96 000 km*“. K vozidlu předložila stěžovatelka kopie následujících dokladů: servisní knížky, osvědčení o registraci vozidla a osvědčení Cebia report. Z obsahu reportu Cebia přitom vyplynulo, že existuje podezření neoprávněné změny stavu tachometru. Po provedení kontroly těchto dvou vozů předaly kontrolující osoby stěžovatelce oznámení o provedené kontrole, ve kterém stěžovatelku informovaly, že se stává kontrolovanou osobou, a stejnopis protokolu o provedené kontrole. Po seznámení se s obsahem protokolu předložil zaměstnanec stěžovatelky kontrolujícím osobám „zápis o technickém stavu motorového vozidla“ vztahující se k vozu Audi A6. V tomto zápise bylo uvedeno „*výměna tachometru v r. 2011 při 134 000 km, vozidlo skutečně najeto cca 160 tis.*“

[3] Proti kontrolnímu protokolu podala stěžovatelka námitku, ve které uvedla, že provedená kontrola probíhala nestandardně. Kontrolující pracovníci předložili své průkazy již v polovině procesu simulovaného prodeje vozu Audi A6 a následně nebyli ochotni do protokolu zaznamenat doklady vztahující se k prodávanému zboží, které byly po celou dobu kontroly ve složce vozidla spolu s klíči a technickým průkazem. V dokladech byl mj. zaznamenán i rozpor skutečného stavu najetých km a stavu tachometru. Kontrolující pracovníci si však vyžádali jen některé doklady, na ostatní pak nebrali zřetel s odůvodněním, že jim nebyly předloženy. Námitce však správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 8. 8. 2013 nevyhověl, neboť stěžovatelka nabízela vozidlo s deklarovaným počtem najetých km, který neodpovídal skutečnosti (počet najetých km na informační ceduli umístěné ve voze Audi A6 byl v rozporu se skutečností), a to bez ohledu na to, zda bylo vozidlo předmětem simulovaného kontrolního nákupu, či nikoliv. V mezidobí, na základě objednávky žalované, navíc vypracoval dne 10. 7. 2013 znalec v oboru ekonomika, pan Milan Koloničný, IČ 63340186, na kontrolované vozy znalecké posudky, které jsou založeny ve správním spise. Závěry prvního posudku – vztahujícího se k vozu Seat Altea byly v pořádku, resp. znalec nezjistil nesoulad počtu najetých km. Pokud jde o vozidlo druhé – Audi A6, ze znaleckého posudku vyplynuly ohledně počtu skutečně najetých km vážné nesrovnalosti. Ke dni 2. 9. 2011 mělo vozidlo podle historie oprav najeto 134 255 km, ke dni 21. 9. 2011 však byl tento počet 59 868 km. Ze znaleckého posudku tedy vyplynulo, že s tachometrem vozidla Audi A6 bylo manipulováno.

[4] Následně, na základě závěrů provedené kontroly i znaleckého zkoumání, bylo zahájeno správní řízení se stěžovatelkou, které vyústilo ve shora citované rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 150 000 Kč, jež žalovaná z pozice odvolacího orgánu potvrdila (viz výše).

II. Rozhodnutí městského soudu

[5] Rozhodnutí žalované napadla stěžovatelka žalobou, kterou městský soud zamítl, neboť neshledal žádný z žalobních bodů důvodným. Městský soud nejprve poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 9 As 93/2016 - 27, ze kterého vyplývá, že odpovědnosti za nekalou obchodní praktiku spočívající v uvedení nepravdivého údaje o skutečném počtu najetých km se prodávající nemůže zprostit tím, že před nabízením a prodejem provede kontrolu vozidla v databázi soukromé společnosti, která sama uvádí, že údaje v ní obsažené mohou být nepřesné či neúplné. Dále pak konstatoval, že ve věci není sporné, že stěžovatelka deklarovala nepravdivý údaj o skutečném počtu najetých km. Podstata žalobních námitek spočívala v tom, že kontrola byla ukončena před dokončením simulovaného prodeje automobilu, a stěžovatelka tak neměla možnost seznámit kontrolující osoby se všemi

pokračování

skutečnostmi, vč. toho, že deklarovaný stav najetých km nemusí být pravdivý. Městský soud však zdůraznil, že klamavý údaj nesmí být použit během celého procesu prodeje. Přestože by stěžovatelka před uzavřením kupní smlouvy pochybnost o počtu najetých km kupujícím sdělila, její odpovědnost za spáchání správního deliktu by se nijak nezměnila, neboť na informační ceduli v uvedeném vozidle uvedla údaj nepravdivý. Jedná se přitom o údaj podstatný, který má zásadní vliv na rozhodování spotřebitele o tom, zda si konkrétní vozidlo koupí, či nikoliv. Městský soud dále uvedl, že žalovaná při výměře pokuty náležitě zohlednila všechna kritéria, zejm. způsob spáchání deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán, jakož i polehčující a přitěžující okolnosti. Uloženou pokutu pokládal za zcela přiměřenou a neshledal důvody pro její snížení podle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že rozsudek městského soudu napadá z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[7] Námitky stěžovatelky se týkaly jednak samotného spáchání správního deliktu, a jednak výše uložené sankce. Stěžovatelka uvedla, že reporty Cebia opatřuje u každého prodáváného vozidla a zakládá je do složek k těmto vozidlům vedeným. Také tyto reporty pak předává zájemcům o vozidla. Nejsou však zcela spolehlivé a bezchybné. V každém případě proto hodnotí, zda údaje v nich uvedené mohou odpovídat realitě, o čemž následně informuje zájemce o vozidlo. Jelikož však nabízené vozidlo koupila stěžovatelka po prvním majiteli v České republice, nepředpokládala, že by stav tachometru neodpovídal skutečnosti. Ničemu takovému nenasvědčoval ani technický stav vozidla, přičemž i sám původní majitel stěžovatelku ujistil, že k manipulacím s tachometrem nedošlo. Z opatrnosti však byly zjištěné nesrovnalosti uvedeny v zápise o technickém stavu vozidla. V žádném případě však vědomě nedeclarovala nesprávný počet najetých km. Pokud jde o výši uložené sankce, stěžovatelka namítala, že vynaložila odbornou péči v podobě pořízení reportu Cebia. Výše uložené pokuty je proto s ohledem na všechny okolnosti případu zcela zjevně nepřiměřená a diskriminační. Pokuta neodpovídá jiným skutkově obdobným případům. K tomu odkázala na řadu rozhodnutí žalované, jakož i Nejvyššího správního soudu. Správní orgány podle názoru stěžovatelky porušily zásadu předvídatelnosti, legitimního očekávání, zákazu zneužití správního uvážení a zákazu diskriminace.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatelka uplatňuje v podstatě totožné argumenty jako ve správním řízení a v řízení před městským soudem. Zpochybněním průběhu kontroly se nemůže stěžovatelka zprostit odpovědnosti za spáchaný správní delikt. Kontrolou bylo přitom zjištěno, že nabízený automobil má najetý jiný počet km, než jaký deklarovala stěžovatelka. To také potvrdil znalecký posudek ze dne 10. 7. 2013 zpracovaný panem Milanem Koloničným, znalcem v oboru ekonomika. V zápise o technickém stavu vozidla sepsaném zaměstnancem stěžovatelky je pak uvedeno, že při najetých 134 000 km byla provedena výměna tachometru, dále zde byl uveden záznam, že vozidlo má skutečně najeto cca 160 000 km. Žalovaná tedy zjistila skutečný stav, o němž neměla pochybnosti. K přiměřenosti uložené pokuty uvedla, že rozhodnutí, na které stěžovatelka odkazuje, se týkají deliktů, které nejsou totožné s nyní projednávanou věcí. Stěžovatelka přitom odkazuje pouze na rozhodnutí ukládající pokuty v nižší výši, aniž by zohlednila rozhodnutí s pokutami vyššími. Žalovaná přitom uložila pokutu v rámci diskreční pravomoci a meze správního uvážení nepřekročila, ani nezneužila. Pokuta odpovídá závažnosti protiprávního jednání stěžovatelky i všem souvisejícím okolnostem a svou výší nepřevyšuje pokuty ukládané v jiných skutkově obdobných věcech.

[9] Přípisem ze dne 2. 9. 2019 doplnila stěžovatelka stížnostní argumentaci a reagovala na vyjádření žalované. V tomto přípisu uvedla, že uložená pokuta byla druhou nejvyšší v období od 1. 1. 2013 do 23. 4. 2015 za tzv. stočený tachometr, aniž by to odůvodňovaly konkrétní okolnosti případu. Žalovaná přitom dostatečně nezohlednila polehčující okolnosti na straně stěžovatelky (v rámci provedené kontroly šlo pouze o jedno porušení, které bylo navíc stěžovatelčiným prvním porušením, stěžovatelka nebyla pasivní, ale ověřovala počet najetých km porízením reportu Cebia).

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podstatou kasační stížnosti je posouzení otázky, zda stěžovatelka skutečně spáchala správní delikt podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, a zda je uložená pokuta přiměřená.

[13] Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (ve znění do 27. 12. 2015) je odchodní praktika nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Podle § 4 odst. 3 věty druhé téhož zákona jsou nekalými obchodními praktikami zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika klamavá, je-li při ní užit nepravdivý údaj. Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí správního deliktu (v současné terminologii přestupku) tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik. Podle § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) právnická osoba za přestupek (dříve správní delikt) neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila (v době spáchání přestupku, resp. správního deliktu, byla tato možnost liberace zakotvena v § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, ve znění do 30. 6. 2017).

[14] Stěžovatelka v kasační stížnosti, ani v předcházejícím řízení nezpochybnila, že by o možném rozporu mezi deklarovaným a skutečným údajem o počtu najetých km nevěděla. Její obrana spočívala v tom, že pakliže by kontrola nebyla předčasně ukončena, zákazník (v tomto případě kontrolující osoby simulující zájem o nabízené auto) by o pochybnostech ohledně počtu najetých km sama informovala, neboť součástí složky k nabízenému autu byl také report Cebia a zápis o technickém stavu vozidla, ze kterých tyto pochybnosti vyplývají. Report Cebia ale není zcela spolehlivý, proto tyto pochybnosti neuváděla přímo na informační ceduli umístěné ve vozidle na prodejní ploše autobazaru. Z opatrnosti však zjištěné nesrovnalosti uvedla v zápise o technickém stavu vozidla. Pokud by vědomě informovala potenciální zájemce o koupi vozidla o nepravdivém počtu najetých km, logicky by nenechávala vyhotovovat report Cebia a zejména by jej nevložila do složky s doklady k vozidlům, které jsou předkládány zájemci o vozidlo.

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že odpovědnost za správní delikt podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je odpovědností objektivní (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 9 As 93/2016 - 27). To ostatně vyplývá i z § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, který zakotvuje možnost liberace právnické osoby, prokáže-li, že přes veškeré jí vynaložené úsilí, které bylo možno požadovat, nebylo možné porušení právní povinnosti zabránit (v době spáchání přestupku byla možnost liberace zakotvena v § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele). S ohledem na tuto skutečnost je tedy nepodstatné, zda stěžovatelka o nesouladu mezi stavem tachometru a skutečným počtem najetých km věděla, či nikoliv, a zda tak nepravdivé údaje uvedla úmyslně nebo z nedbalosti, neboť se jedná o odpovědnost bez ohledu na zavinění (není tedy vyžadována žádná z forem zavinění – ani úmysl, ani nedbalost). Podstatné v této situaci je to, že stěžovatelka nenaplnila liberační důvod, kterým by se odpovědnosti za spáchaný správní delikt (resp. podle současné terminologie za přestupek) mohla zprostit. Provedením kontroly v databázi soukromé společnosti, která však sama uvádí, že údaje v ní obsažené mohou být nepřesné či neúplné, se nelze zprostit odpovědnosti za nekalou obchodní praxi (viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 93/2016 - 27). Na to také náležitě upozornil městský soud hned v úvodu posouzení důvodnosti žaloby.

[16] Nejvyšší správní soud dále souhlasí s městským soudem v tom, že klamavý údaj nesmí být použit během celého procesu prodeje. Stěžovatelka měla v projednávané věci několik indicií, které o nepravdivosti stavu tachometru nasvědčovaly, a to report Cebia a zápis o technickém stavu vozidla. Přes veškeré tyto indicie však na informační ceduli deklarovala, že předmětné vozidlo má najetý takový počet km, jaký ukazuje tachometr. Jak uvedl městský soud, vědomě tedy deklarovala nesprávný počet najetých km. Vědomost o nesouladu se skutečným stavem je přitom v této souvislosti okolností, která závažnost sankcionovaného jednání zvyšuje, a lze ji proto považovat za přitěžující okolnost (viz dále). Není přitom podstatné, že stěžovatelka neznala skutečný počet najetých km. Ze všech okolností případu totiž bylo možné usuzovat, že údaj na tachometru neodpovídá skutečnosti. To ostatně dokládá i následně pořízený znalecký posudek (viz bod 3 odůvodnění tohoto rozsudku) založený ve správním spise. Jedná se přitom o údaj natolik zásadní, že může spotřebitele ovlivnit v jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, neboť údaj o počtu najetých km je takovým údajem, který spotřebitel zvažuje již při prvním kontaktu s nabízeným vozidlem. Správní orgány tedy náležitě zjistily skutkový stav, Nejvyšší správní soud se proto se závěrem městského soudu ohledně naplnění skutkové podstaty uvedeného správního deliktu plně ztotožňuje.

[17] Pokud jde o přiměřenost výše uložené sankce, stěžovatelka již v žalobě namítala, že uložená pokuta je zcela zjevně nepřiměřená danému případu. Městský soud však neshledal důvod k jejímu snížení. Nejvyšší správní soud k tomuto uvádí, že k moderaci trestu podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud přistoupit, není-li dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost, skutkový stav byl ve správním řízení dostatečně zjištěn, žalobkyně včas uplatnila návrh na moderaci sankce a uložený trest je zjevně nepřiměřený (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 77/2012 - 46). Nejvyšší správní soud má shodně s městským soudem za to, že v nyní projednávané věci nebyly pro využití moderačního práva splněny všechny zákonné předpoklady. Pokuta uložená ve výši 150 000 Kč představuje 3 % z její maximální výše (tedy z částky 5 mil. Kč), jak již uvedl městský soud. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že za zjevně nepřiměřenou zpravidla nelze považovat pokutu uloženou ve 4 % zákonného rozpětí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS). To však neznamená, že by bylo možné předem pro všechny případy stanovit procentuální výši, v rámci které uložená pokuta nebude nikdy nepřiměřená (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího

správního soudu č. j. 1 Afs 77/2012 - 46). Naopak vždy je nezbytné hodnotit konkrétní okolnosti případu.

[18] Z okolností nyní projednávané věci a z obsahu spisového materiálu však nelze dospět k závěru, že by uložená pokuta byla zjevně nepřiměřená. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je jasně zřejmé, jaká kritéria při jejím ukládání hodnotil (viz str. 5 a 6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Stejně tak rozhodnutí žalované obsahuje řádné odůvodnění toho, proč považovala uloženou sankci za přiměřenou - viz str. 6 a 7 rozhodnutí, kde žalovaná mj. zohlednila jak okolnosti polehčující [(i) první zjištěné porušení zákona o ochraně spotřebitele ze strany stěžovatelky a (ii) nezjištěné nedostatky v případě druhého z kontrolovaných vozů: Seat Altea), tak okolnosti přitěžující [(i) značný rozdíl v najetých km, který byl přibližně o 64 000 km vyšší, a (ii) skutečnost, že s tímto rozdílem byla stěžovatelka seznámena].

[19] Nejvyšší správní soud se – podobně jako městský soud – ztotožňuje se zohledněním uvedených okolností, za nichž byl správní delikt spáchán, a současně považuje za nutné zopakovat, že pokuta byla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby. Stěžovatelka sice doložila řadu dalších rozhodnutí, ve kterých jsou ukládány pokuty nižší, nejedná se však o takový rozdíl, který by zakládal zásadní pochybnosti o přiměřenosti uložené sankce (řádově jde o několik desítek tisíc Kč). Podstatnou pro výši uložené sankce je z pohledu Nejvyššího správního soudu především ta skutečnost, že stěžovatelka jakožto profesionál v daném oboru bez jakýchkoli pochybností věděla (z reportu Cebia, resp. zápisu o technickém stavu vozidla) o nesouladu údajů na tachometru se skutečností, a přesto na informační tabuli uváděla takový stav najetých km, který byl zjevně se skutečností v rozporu. Stěžovatelka tedy z pozice prodejce ojetých automobilů nedostála své informační povinnosti vůči spotřebiteli v situaci zjevně „přetočeného“ tachometru; tuto okolnost rozhodně nelze bagatelizovat a už vůbec ji nelze vnímat jako okolnost polehčující, jak se mylně domnívá stěžovatelka s tím, že nebyla pasivní a počet najetých km ověřovala (pořízením reportu Cebia). Stáčení tachometru a uvádění nepravdivých údajů o ujetých km je v daném podnikatelském prostředí poměrně rozšířený nešvar, kterému je nutno předcházet, a to nejen pomocí prevence, ale i represe v podobě pokut, které inspekční orgány ukládají, podobně jako v případě stěžovatelky, která uvedla prokazatelně nepravdivý údaj o skutečně ujetých km, za což jí byla uložena odpovídající pokuta.

[20] Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodování o výši uložených pokut za správní delikty (resp. za přestupky) se děje ve sféře volného uvážení správního orgánu, do kterého je možné zasáhnout pouze za splnění předpokladů stanovených v § 78 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36), což se v tomto případě nestalo. Za této situace se tak podrobné prokazování správní praxe ohledně výše ukládaných pokut jeví jako neúčelné a nadbytečné – a to tím spíše, že individuální závažnost správního deliktu je nezbytné posuzovat vždy dle konkrétních okolností každého jednotlivého případu (viz výše).

V. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádnou z kasačních námitek důvodnou, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení

pokračování

nepřiznal, protože jí podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu